

Tuần Báo Vô Vi

18 tháng 12 năm 2011

Số 60

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bé đã bình an đến Thiền Viện Hai Không, Bé cảm thấy thế nào ?
- 2) Người tu thiền không trung tín với chính họ thì sao ?
- 3) Người hướng ngoại có đường lối của chính họ, làm sao tự tiêu diệt được?
- 4) Mọi người được diện kiến Bé đều hoan hỉ, tại sao ?
- 5) Sáng nay 8 giờ Bé phải rời nơi đây đi họp mặt bạn đạo ở San Jose, tại sao ?
- 6) Người đời hay thay đổi tại vì sao ?
- 7) Muốn thật sự hiền lương và siêng năng thì phải làm sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 11 tháng 5 năm 1993 1) Hỏi : Bé đã bình an đến Thiên Viện Hai Không, Bé cảm thấy thế nào ? Đáp : Thưa, Bé được bình an về đến đây, Bé cảm thấy vô cùng thanh nhẹ, tâm thức của Bé hòa tan trong thanh nhẹ của sự hồi sinh của vạn linh tại đây, tình thương yêu và quý mến của bạn đạo trong một tâm hồn tự nhiên và hồn nhiên vui hòa với nguyên khí cả càn khôn vũ trụ, tình Trời cõi mở thanh nhẹ, tại chợ đời rất khó tìm có. Kệ: Thương yêu phát khởi chẳng thăm dò Tinh bạn thâm niên kết của kho Thanh nhẹ trong lòng tâm tự phát Tinh Trời cao đẹp tự reo hò.	Ngày 12 tháng 5 năm 1993 2) Hỏi : Người tu thiền không trung tín với chính họ thì sao ? Đáp : Thưa, người tu thiền không trung tín với chính họ thì sẽ tự tạo sự phản trắc trong tâm, tức hướng ngoại và vọng động, cuối cùng tự tiêu diệt luôn.
Ngày 12 tháng 5 năm 1993 3) Hỏi : Người hướng ngoại có đường lối của chính họ, làm sao tự tiêu diệt được ? Đáp : Thưa, chính họ không tự tin nơi khả năng phát triển của chính họ, thì sẽ bị cô đơn, lúc chết sẽ vất vưởng và bơ vơ, không trị được mình, làm sao ảnh hưởng được người khác, vắng bóng từ bi, tâm tư động loạn, tức là đâm tánh tái hiện đầy đọa tâm thân, mất mát vô cùng, độc tài không có lối thoát. Kệ: Thực hành không có lại hoang mang Thuyết giảng không minh lại ngỡ ngàng Gieo động tự mình không lối thoát Tâm hồn thanh nhẹ lại không bàn.	Ngày 13 tháng 5 năm 1993 4) Hỏi : Mọi người được diện kiến Bé đều hoan hỉ, tại sao ? Đáp : Thưa, mọi người được diện kiến Bé đều hoan hỉ, tại vì tình thương thanh nhẹ của hành giả được phát triển, hòa hợp với biển yêu của Thượng Đế. Tâm hồn thanh nhẹ và chẳng có bằng hoàng và bờ ngõ nữa, giữ tâm thanh tịnh mạnh dạn lo tu học, tự cảm thấy vui hòa và thích ứng trình độ sẵn có của chính mình. Kệ: Thương yêu phát triển do mình đạt Tự thức thể gian tạo một màn Uất hận nổi lòng nay được thoát Vui cùng bạn đạo cảm thiên dàng.
Ngày 14 tháng 5 năm 1993 5) Hỏi : Sáng nay 8 giờ Bé phải rời nơi đây đi họp mặt bạn đạo ở San Jose, tại sao ? Đáp : Thưa, vì tình thương Bé phải có mặt nơi đó để thăm bạn đạo, cũng là có cơ hội giải thích sự thắc mắc của mọi người đang muốn gặp mặt Bé. Kệ: Quý thương duy nhất ngộ tương giao Học hỏi không ngừng giải trước sau Động tịnh do người tâm chuyển tiếp Thực hành chơn pháp chẳng còn đau.	Ngày 14 tháng 5 năm 1993 6) Hỏi : Người đòi hay thay đổi tại vì sao ? Đáp : Thưa, người đòi hay thay đổi vì bản chất lười biếng tràn ngập trong óc của họ, biến thể của nó là tham sùng sợ khổ, cho nên lúc nào cũng thấy khổ cả, hay phê phán nhưng không chịu làm việc cho chính mình, tức là không chịu tu tâm sửa tánh, thích gian lận hay lấn áp người khác, giả bộ hiền, nhưng tâm thức chẳng có hiền.

Ngày 15 tháng 5 năm 1993

7) Hỏi : Muốn thật sự hiền lương và siêng năng thì phải làm sao ?

Đáp : Thừa, phải thực tập trật tự từ việc nhỏ cho đến việc lớn, cần mẫn trong hành trình tiến hóa thì phần hồn sẽ được yên ổn hơn. Ngược lại, người tu thiền cũng vậy, cần phải thực tập đứng đắn thì sẽ tự lặn áp sự lười biếng, biến thể của nó là siêng năng, tự giải bỏ nghiệp tâm, hướng về thanh nhẹ.

Kệ:

Thức tâm quy hội tâm linh tịnh
Vị trí an vui tiến một mình
Thức giác trùng tu tâm dũng mãnh
Cảm thông thiên địa rõ hành trình.

Luận Đạo I

Thầy: Cho nên bữa nay Triết nói ông Tám khổ cực cả ngày dòm, nghe, chửi dữ quá, sùng quá, tui nó không biết điều, sau tôi giải thích: Khi mà tao bị chửi rồi, thấy sao? Sung sướng quá, có cái gì đâu? Hiểu được thì chả có việc gì lớn, nó muốn can thiệp vô ăn thua đủ, nó không biết. Cho nên, ở đời ở thế gian ông Cha thương con mới chửi con. Còn ông Cha ghét con mới khen con cho con hư, thấy rõ chưa. Còn một lần chửi là ông Cha ông lo dữ lắm, không có chửi bậy, có chuyện gì mới chửi ... nhưng mà nó không biết.

Nói thiệt ông Trời đang trị bệnh cho con người là nhiều nhất. Con người nó không biết ơn ông Trời, không ai biết ơn ông Trời trị bệnh cho nó không. Cả ngày tới tối mà mình thanh tịnh rồi mình dòm xung quanh là ông Trời ông chuyên, chuyện này tới chuyện kia, chuyện kia tới chuyện nọ dẫn tiền mình mà mình không thấy, thanh tịnh rồi mới thấy.

Có nhiều người nói thấy đâu cần trị bệnh người này, đâu cần trị bệnh. Khi mà tu thiền thấy rõ cái tiền kiếp và thấy rõ cái số mạng định mệnh mình rồi, không có uống thuốc châm cứu mau hết hà. Lấy nó trị nó có gì đâu, phải không? Con người ăn được ngũ được là hết bệnh rồi gì nữa, còn máu huyết nó chạy không đều nó mới sanh bệnh thì tôi châm cho nó chạy đều cái thôi chứ có cái gì. Còn cái số mạng chắc chắn rồi đó, nếu mình làm xấu thì nó giảm thọ mà làm tốt thì nó triển hạn. Triển hạn cũng hữu hạn mà thôi, không có triển hạn dài được.

Cho nên, vô một khóa là một khoa, mỗi người một khóa mỗi người một khoa hết, học hết rồi đi chớ không có ở đây đâu, phải hiểu cái đó, cái tâm nó mới an. Còn không hiểu cái đó lộn xộn hoài, muốn chuyện này chuyện kia chuyện nọ, nó động. Còn biết mình học hết một khóa là đi thì mình lo chăm chú học thôi. Bây giờ tôi lớn lên, tôi có chồng, gả lấy chồng thì tôi học cái khóa này. Còn ông chồng là ông thầy tôi, tôi có chiều được ông không và tôi nhịn được ông không, nhịn được ông để hiểu tôi. Tôi chiều ông để tôi làm hai người sáng suốt thì tôi chiều, tôi đi trong tình thần phá hoại là tôi không làm. Đó mới là hiện phụ của gia cang, rồi từ đó mới hiểu cái hiểu, nghĩa ở chỗ nào. Tu càng tu thì càng đặt chữ hiểu quan trọng, đối với cha mẹ quan trọng.

Cha mẹ là thể thiên hành đạo nuôi nấng mình từ nhỏ cho tới lớn công phu dữ lắm, không phải là chuyện chơi đâu, cha mẹ không phải chuyện giỡn đâu thay ông Trời làm đại sự mà. Bây giờ mình phản cha mẹ rồi có tu làm tới cái chức gì cũng bị đọa. Cho nên, tu phải sửa cái chỗ đó, sửa cái tánh, cái tánh hiểu thảo, có chồng phải đối với chồng tốt, có vợ phải tìm cách ảnh hưởng vợ. Đó, có cha mẹ phải lập cái chữ hiếu, quan trọng mới hiểu được Trời, đất, càn khôn vũ trụ. Nó đi tới trật tự hết thầy, tại mình lộn xộn, lộn xộn có nhiều lộn xộn nó rẽ ra tương giỏi hơn cha mẹ nó đi sai, đi sai nó bị học một bài học khó khăn nữa.

Cha mẹ chết đi rồi còn một mình bơ vơ, rồi gia đình gia cang bất ổn con không nghe lời mình lúc đó ăn năn muốn tìm lại mẹ tìm không được. Có cái gì đau đón bằng tìm không được. Con thì không nghe lời, mẹ mình thì không có, mình xét lại mình người bất hiếu, đau khổ giờ phút đó, rồi sanh ra bấn loạn, rồi sanh ra thất bại làm việc gì không thành việc gì, rồi phá hoại thần kinh, rồi có người bày ra uống rượu, bày ra chơi bời, bày ra cờ bạc còn hư thêm nữa. Từ đó mà nó khai thác cái tội trạng mình rồi lâm vô cảnh đau thương tới giờ phút lâm chung còn đau đón phải xuống địa ngục. Không biết đạo lý là gì thì bị đọa rồi đó, biết bao nhiêu kiếp, biết bao nhiêu trăm ngàn năm mới được hồi sanh lại con người mà hội tụ thành vạn linh để làm con người. Vạn linh hợp nhất chỉ nhơn mới thành con người, chừng nào mới hội tụ được, thấy không?

Cho nên, con người phải đứng vào cảnh này đứng vào cảnh kia, đứng vào cảnh nọ mới thấy sự quá trớn sai lầm của mình rồi mới hồi tâm tỉnh trí. Cho nên những người đau khổ là những người đặt chân đi tu. Vạn sự bất thành là người đó phải tu. Người đau khổ lúc đó có Quan Âm đến cứu độ, thấy không? Người đau khổ mới được đăng từ bi chiếu cố. Cho nên ở thế gian không hiểu, có nhiều ảnh hưởng tốt, không hiểu, mình thấy biết bao nhiêu người đau khổ, rồi mình có tiền có bạc có địa vị thì mình tạo đau khổ cho người khác, cái chuyện đi xuống chớ đâu phải đi lên. Ở thế gian người ta hay dùng thế lực tiền tài để hại một người nào. Cái đó là tự đặt mình đi xuống mà không thấy là họ thích làm

điều đó, rồi không lâu mới thấy tới phiên họ đau khổ. Cho nên, mỗi mỗi nhiều người so sánh; ô! Họ ở hung hăng nhưng mà họ có nhà lầu. Ông kêu tôi ở hiền chừng nào tôi mới có nhà ở. Cứ so sánh cái kiểu đó mà đi ra làm bậy. Chớ mình có cơ hội, sống thanh đạm một ngày hai buổi, mình cũng đi làm lụng vì còn quần chúng, mình đặt tình thương trên hết, sung sướng biết là bao nhiêu, khỏi tạo nhiều nghiệp, thấy không? Rồi cứ năng năng năng năng đòi cho có tiền rồi tạo ra cái gì? Tạo ra cái nghiệp. Đồng tiền nó mới lái sai đời sống con người. Nó bày nhum ba, nhum bảy, rồi ăn nhậu, rồi chơi bời, rồi cờ bạc, rồi làm điều sai quấy không. Sa đọa! Rồi cái này mình hiểu ý thức được mình người có học phải hiểu tình thương và đạo đức quan trọng. Sự thương yêu vô cùng của tôi, tôi mới làm rạng danh của đảng tạo hóa. Nếu mà sự thương yêu của tôi bị giới hạn làm sao tôi làm rạng danh đảng tạo hóa được, thấy không? Tôi phải tiến về vô cùng tận là tôi phải thương yêu tất cả và trước hết trên tôi là cha mẹ mà tôi không biết thương yêu là tôi sai lầm. Cha mẹ tôi mà tôi không biết thương yêu làm sao tôi biết thương yêu người khác, thấy không? Cho nên, cái đạo giáo nào cũng khuyên người phải giữ chữ hiếu. Muốn biết Chúa Cha phải biết chữ hiếu trước, bất hiếu không có Chúa Cha nào độ, chắc chắn nó vậy. **Không có ông Cha Trời nào mà độ thứ bất hiếu, chỉ đọa những người bất hiếu mà thôi, không có độ những người bất hiếu đâu!**

Cho nên, chúng ta biết tu có cơ hội nghiên cứu, phải dùng cái tư tưởng bình đẳng với nhau để nghiên cứu mà ở sát trong tình trạng của mọi người để giải ra sự đau khổ của người đó là sự đau khổ của tôi. Đó mới là có cái cơ hội trau dồi sửa đổi trong chu trình tiến hóa được, chớ đừng có nói tới sự đau khổ của người đó thấy kệ họ. Không! Mình học từ bi mà. Mình không chia sẻ sự đau khổ của người ta sao được, nhưng mà mình chia sẻ sự đau khổ của người ta mình có phương pháp thanh lọc, mình nên khuyên họ, luyện lấy họ, thấy không? **Rồi tự sửa lấy họ mới đạt tới sự tiến hóa, đâu cần phải lập chùa. Cái tâm con người là chùa, cái tâm con người là thiên đường, thấy không?** Mỗi mỗi giữ sự phẳng lặng để khuyên giải người khác thì một truyền mười đủ rồi, thấy không? Bây giờ anh học cái pháp này anh truyền đủ mười người đủ rồi. Anh sẽ bận rộn, anh truyền mười người đủ rồi. Mà trong mười người đó nói rằng: “Các anh học được rồi các anh khuyên một truyền cho mười cho tôi vậy thôi.” Bây giờ nhiều đó đủ rồi. Cả thế giới học, không có mấy

hồi, phải không? **Một truyền cho mười là kêu bằng trả cái pháp đó.** Bây giờ học thấy cái này, hồi trước anh ngồi mười lăm phút bây giờ ngồi được một tiếng, anh cứ việc đi truyền đi. **Truyền cho mười người thôi không có truyền nhiều.** Một người truyền cho mười người là đủ rồi. Mà mười người đó hằng ngày được gặp mình, rồi họ làm thêm mười người đó. Mỗi người truyền thêm mười người thì mười người đó cứ mỗi khối mười người. Mỗi khối mười người ngồi đàm đạo với nhau cũng sướng rồi, bàn bạc với nhau chuyện tu hành cũng vui tươi rồi. Xã hội cũng tươi đẹp cần gì mà phải ham cho nhiều.

Cho nên đẳng pháp Vô Vi này không có cần rủ người ta tu. Nhưng mà nói: “Ồ! Bây giờ tu ngồi được cứ nói truyền cho mười người là đủ rồi.” Mỗi người ít nhất phải có nhiệm vụ truyền cho mười người, mới kêu vay pháp trả pháp. Mình mượn đường lối đi mình phải trả lại đường lối đi cho người hậu đại, người kế tiếp. **Khi mà mình chịu truyền cho người khác thì cái pháp đâu có mất, thấy không? Mà cũng không cần gì mà đặt kế hoạch giữ pháp. Tôi lập chùa, tôi mới giữ pháp chứ! Cái pháp ở trong tâm ai ăn cắp được, phải không?** Tôi truyền cho cô này, cô này đi truyền mười người, cô nọ cũng truyền mười người, cái pháp tôi làm sao mất? Đi đâu cũng gặp hết thì cái chùa của mình cả cần khôn vũ trụ lớn rộng thâm sâu trong cơ giới của nhân loại. Bao nhiêu đó đủ rồi, đó là chuyện làm phước đó. Đó là thực hiện tình thương và đạo đức. Một truyền cho mười đủ rồi, nhớ rằng bây giờ tôi học được hồi xưa tôi truyền đủ cho mười người không anh A, anh B đủ không? Rồi, đủ rồi! Không có, tôi cố gắng tìm đủ mười người là đủ rồi. Tôi có mười thằng bạn tu là tôi sung sướng hơn tôi quen một trăm người mà chém giết, phải không? **Mười người đủ rồi, tuần lễ gặp chơi nói chuyện là sung sướng, cần gì kiếm cho nhiều, bận rộn thêm, vô ích, thấy không?** Một mặt tôi đi làm công thì tôi cũng đóng góp cho xã hội; một mặt tôi trở về thiền tu rồi mười anh em tôi nói qua nói lại để hiểu cái công năng, công phu nó tiến hóa đến đâu cũng đủ an ủi cuộc đời sống của mình rồi, thấy không? **Cho nên, tôi không có cần làm cho nhiều, cho rùm beng, vụ đó đẳng này chúng tôi không thích.** Hồi trước, tôi ra đâu có mấy người. Mấy người lần lần thết rồi họ càng ngày càng đông, một chỉ truyền cho mười thôi chỉ nhiều đó thôi, không có đòi hỏi nhiều. Hồi chớ anh tu được bao lâu? Tôi mới tu hồi hôm. Vậy cũng đủ rồi, cần gì phải nói tôi

tu mười mấy năm. Trong mười mấy năm đó mà có đêm tu, đêm bỏ thì chẳng có được mấy giờ. Tôi kiểm soát đêm qua tôi có tu là được rồi. Đêm hôm qua tôi ngồi được hai tiếng tôi nói được hai tiếng. Ngày mai gặp người ta tôi cũng nói tu hồi hôm, đủ thôi. Chớ nhiều người xưng hô tu mười mấy năm mà ngồi không được mấy tiếng rồi đổ thừa cho cái pháp, rồi đổ thừa cho người truyền pháp, tự gây sự bấn loạn cho mình, thấy không? **Thiếu thật thà và**

thiếu thật tâm thì ở đời cũng không đạt được việc gì, tự gây sự đau khổ cho mình mà thôi. Cái chuyện đáng làm không làm, mà chỉ bảo vệ cái chuyện sai quấy thì ai mở đường tẩm tối cho mình? Mình tạo đường tẩm tối cho mình, thấy không? Khổ càng thêm khổ, đã mang cái bản thể tối tẩm mà tạo thêm sự rắc rối cho mình thì có phải khổ càng thêm khổ không? Cho nên phải thâm tu, thâm tịnh, thâm tiến, cái đó là quan trọng.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal ngày 29/12/1979)

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho Bác Trần Thị Mai mất ngày 4/12/2011 (nhằm mừng 10 âl. tháng 11 năm Tân Mão) lúc 22 giờ 15 phút, hưởng thọ được 87 tuổi, tại TP Hồ Chí Minh. An táng tại ấp Hai Tỷ, xã Ngọc Hòa, huyện Giồng Riềng, tỉnh Kiên Giang được siêu thăng tịnh độ.

Bác Trần Thị Mai là mẹ của bạn đạo Võ Thị Hồng ở Thị Nghè, TP Hồ Chí Minh.
Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Bạn đạo Thiên Đường Mỹ Thiện TP Mỹ Tho thành kính phân ưu cùng gia đình & kính báo.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 9 tháng 6 năm 1973

Phong ba bão táp nhen gian khổ
Trí não bất minh tự tạo mờ
Chôn vía chôn hồn trong nghịch cảnh
Chuyển phân nhiều kiếp vẫn sanh tồn

Thế gian là cảnh dập dồn
Thiên đàng là cảnh ôn tồn giải khuây
Tu hành tự tiến hằng ngày
Vượt qua động loạn khỏi đầy bản thân
Tiến lên mới sớm được gần
Phật Tiên chơn pháp tự lần tiến tu
Tu cho thoát nạn, thoát mù
Minh tâm kiến tánh thân từ tạm yên
Huyền vi cấu tạo chẳng riêng
Người người cũng được hưởng quyền tiến thăng
Bầu trời diễn tả rõ ràng
Diễn quang sáng rọi khai đàng thế sanh
Bề Trên nguyên diễn chủ hành
Thế gian vật thể tan tành tự tan
Luật sanh sanh tử rõ ràng
Thiên đàng địa ngục hai màn khác nhau
Duyên lành tái ngộ trước sau
Trên đường vay trả nhiệm mầu khai minh
Xét sâu mới rõ thiên tình
Cao siêu cõi mở đẹp xinh hơn người
Tu hành Phật pháp rười rượi
Khai tâm tiến triển người người yên vui.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Bốn Mười

ĐẠO ĐỊA NGỤC LƯỚI THÉP GAI

ĐỊA ĐỐI VÀ CHÂU CHÁU

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 9 tháng 10 năm Đinh Tị (1977)

Thơ

*Ỗ lan quỵện cánh nhiều hồi lang
Thánh điển thanh tân hiển dị hương
Khử bụi trần ai tiêu bách nghiệp
Phù sinh hà tất khổ bốn mang.*

Dịch

Chán tựa lan can lại đạo hiền
Điện thần hương ngát sạch vô ngần
Đường trần thất bại tan cơ nghiệp
Há khổ bốn ba cõi thế nhân.

Tế Phật: Thánh Hiền Đường vừa mới được dọn dẹp sửa sang trong ngoài sạch sẽ trang nghiêm. Thần Tiên rất thích những nơi thanh tịnh. Chúng sinh muốn thấy Thần Tiên thì trước hết phải gột rửa tâm thân mình cho thật thanh tịnh, nếu không huệ nhãn sẽ bị bụi trần che lấp, chẳng thể nào trông thấy tiên cảnh được. Bữa nay chuẩn bị đạo âm ty, Dương Sinh mau sửa soạn lên đài sen.

Dương Sinh: Xin vâng lệnh. Thưa, bữa nay ân sư có vẻ vui mừng sáng khoái, không rõ nguyên nhân bởi đâu đây?

Tế Phật: Tới Thánh Hiền Đường là chốn thanh tịnh, ta thấy Thánh điện không dính một mảy bụi trần, cho nên nổi âu lo tan biến.

Dương Sinh: Người đời thường nói “*Bất kiến vi thanh tịnh*” (Mắt không nhìn thấy là thanh tịnh). Ý của ân sư thế nào?

Tế Phật: Chỉ có Tiên Phật mắt không cần nhìn mà trí vẫn thông suốt thôi, còn phàm nhân chẳng thể như thế được. Cho là mắt không nhìn thấy rồi chẳng kiêng cử sự ô uế, hành động tà tâm loạn đức trong chốn tối tăm rồi nói không nhìn thấy tức là thanh tịnh được ư?

Dương Sinh: Ân sư nói rất chí lý. Con đã sửa soạn xong, mời ân sư lên đường.....

Tế Phật: Đã đến nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Bữa nay mình tới đây sao chỉ thấy âm binh áp giải tội hồn đi, không hề nghe tiếng kêu khóc bị hành tội gì hết.

Tế Phật: Hôm nay chúng ta tới thăm Ngục Lưới Gai Sắt Dùi Cào Cào, ngục này tội hồn chịu những hình phạt thống khổ không cùng, do đó chỉ âm thầm rên xiết thôi. Con hãy đợi, lát nữa sẽ rõ mọi sự. Đã tới gần cửa ngục, Ngục Quan cùng Tướng Quân đang chờ đón chúng ta.

Dương Sinh: Xin vái chào Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân, bữa nay tôi cùng ân sư Phật Sống tới thăm quý ngục cùng hỏi han sự tình, xin quý ngục giúp đỡ tôi phương tiện.

Ngục Quan: Bản ngục là Địa ngục Lưới Gai Sắt Dùi Cào Cào thuộc Lục Điện do Biện Thành Vương cai quản. Nay Đài Trung Thánh Hiền Đường phát huy đạo giáo, công đức sâu dày, giờ đây lại phụng chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký, tiết lộ tình hình ở âm phủ để khuyên đời độ người, sự khó nhọc thật đáng kính phục, bản ngục cũng được tâu vào sách Vàng,

thật quá vinh hạnh. Kính mời hai vị vào trong tham quan.

Dương Sinh: Đa tạ Ngục Quan đã kỹ càng chỉ giáo cho tôi. A! Trong ngục dùng toàn lưới sắt kết gai thép nhọn y hệt hàng rào dây kẽm gai ở trên trần. Dưới hầm ngập nước đã rào một tầng, trên mặt đất còn rào thêm tầng nữa, khiến tội hồn không đứng lên nổi, phải bò sát đất mới di chuyển nổi, mỗi khi ngẩng đầu lên liền bị gai sắt đâm đau đớn. Các tội hồn rên xiết không ngớt, quần áo họ rách nát tả tơi, trên mình họ còn đeo theo hai vật gì, vì tôi đứng cách khá xa nên không nhìn rõ vật đó xin Ngục Quan nói cho tôi hiểu được chăng?

Ngục Quan: Hai vật đó, một là sâu bọ, hai là đĩa dói chuyên hút máu mủ và nước óc trong đầu người để sống.

Tế Phạt: Hãy đi tới để thấy rõ ràng hơn.

Dương Sinh: Đúng đúng, úi cha! Thì ra toàn thân tội hồn bị đĩa dói đeo, nhìn cảnh này mọi người đều kinh hãi. Trên đầu tội nhân sâu bọ lại bu kín. Không hiểu bu như vậy là chúng ăn được những gì?

Tế Phạt: Đĩa dói còn gọi là mã hoàng kỳ thường sống ở vùng bùn lầy, khi đã bám được vào người ta thì hút hết máu tươi nên người đời ai cũng sợ. Còn hoàng trùng là một loại sâu bọ chuyên phá hoại mùa màng, chúng thường bay hàng đàn, thấy lúa thì sà xuống ăn cho bằng sạch. Ở đây hoàng trùng bu kín đầu là để hút cạn nước trong óc tội hồn.

Ngục Quan: Hoàng trùng chuyên hút sữa trong hạt lúa còn non. Bữa nay ở âm phủ chúng hút nước óc trắng đục của tội hồn trông giống hệt như nước sữa trong hạt lúa non vậy.

Dương Sinh: Hiện thời tôi sợ quá, nhìn cảnh này lòng bàng hoàng, chân tay bủn rủn muốn ngất xỉu.

Tế Phạt: Chớ kinh hãi, mình dạo âm phủ để viết sách, vốn phụng chỉ mà tới, có ta bên cạnh, hãy can đảm lên.

Ngục Quan: Xin hai vị hãy đợi một chút, tôi sẽ kêu thêm vài tên tội hồn nữa ra đây để chúng thuật lại những bằng chứng xác thực của các tội đã phạm.

Dương Sinh: Đa tạ Ngục Quan. nhưng trên thân tội hồn đĩa dói lại bám đầy khiến tôi sợ hãi quá.

Ngục Quan: Đúng đúng, nhưng hai loại trùng này đã bị trừ sạch, Dương Thiện Sinh chớ sợ hãi. Tôi ra lệnh cho hai tội hồn cung khai những tội ác đã làm lúc sinh tiền khiến sau khi chết phải tới đây thọ hình. Phạt sống Tế Công cùng Dương Thiện Sinh đến âm phủ cốt để tìm hiểu, vậy các tội hồn hãy thành thật cung khai hầu khuyến hóa thế nhân.

Tội Hồn: Lúc sống tôi là quan tòa chuyên xử những vụ kiện tụng, mỗi khi được bị cáo lo lót tiền bạc tôi đều xử một cách bất công. Do đó đã xử oan nhiều người cùng phá hủy công lý của luật pháp đi. Tôi đã kiếm được quá nhiều tiền trong lúc sống. Tuy rằng tôi vẫn thường nghe nói làm quan tòa mà tham tiền không ngay thẳng, thì sau khi chết sẽ bị báo ứng. Cũng có lúc tôi nghĩ đời này chỉ cần vinh hoa phú quý, quyền cao chức trọng, nhưng rồi đời sau sẽ ra sao đây? Sau khi chết, tôi tới đứng trước đài gương soi ác nghiệp, những hành vi nhần tiền hối lộ, những lời kết án bất chính đều hiển hiện rõ ràng như trên màn ảnh vậy. Tôi lỗi đã rõ ràng nên tôi phải lãnh hình phạt giam tại Ngục Bùn Phân Nước Tiểu, sau đó lại bị giải giao qua Lục Điện. Biện Thành Vương mắng tôi là làm quan tòa biết luật pháp, nắm giữ cán cân công lý mà còn bất công. Vì phạm vào tội đại ác cho nên tôi đã bị xử đầy tại Ngục Lưới Thép Gai để cho sâu bọ đục khoét mà chịu khổ? Hằng ngày phải bò để lưới thép gai phía trên đâm nát thân, bị đĩa dói sâu bọ hút máu mủ, tủy óc. Toàn thân nhức nhối đau buốt, nguyên khí trong người bị hút hết, thật là đau khổ không thể nào tả xiết.

Ngục Quan: Đã hiểu pháp luật lại còn phạm pháp, thật là không còn pháp luật, không còn Trời. Mong kẻ nắm giữ pháp luật ở thế gian phải học tác phong nghiêm minh công chính của Bao Công, hành xử đạt mức không quá đáng, không bất cập, vì xã hội trừ gian dẹp tệ, thể thiên hành đạo, công đức vô lượng. Nếu như không theo đúng quy luật của công lý, vì tư lợi mà thất tiết, tham lam mưu cầu hối lộ, sau khi chết xuống địa ngục ắt bị nghiêm hình sửa trị, ngoài ra còn liên lụy đến cả con cháu đời sau bị đầy ải điều linh không dứt. Gương sáng ngàn xưa, báo ứng đều rất chí công. Hai tội hồn hãy mau thuật lại những hành vi bất chính lúc còn tại thế.

Tội Hồn: Tôi lúc sống thân thể cường tráng khỏe mạnh, thường bảo vệ các sông bãi cùng chốn ăn chơi, chiếm cứ một khu đất trồng lấy huê lợi để sống. Cuộc đời trải qua những ngày sung sướng, từ sự ăn nhậu những của ngon vật lạ cùng các thú vui chơi không thứ gì là không từng được hưởng. Có ngờ đâu sau khi chết bị Diêm Vương phán đầy tại ngục này, hiện thời quá đau đớn khổ sở không gì sánh nổi, thực muôn phần thâm thảm!

Tế Phạt: Phàm những kẻ không dùng nghề nghiệp chính để sinh nhai lại đi thâm lợi tức là hút máu huyết của kẻ khác thì sau khi chết đều phải tới đây để chịu tội, mong người đời mau tỉnh ngộ. Thời giờ

đã trễ, Dương Sinh chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Cảm tạ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đã tiếp đãi quá nồng hậu, vì đã tới giờ chúng tôi xin cáo từ.

Ngục Quan: Lệnh các Tướng Quân hàng ngũ chỉnh tề tiễn khách.

Dương Sinh: Thưa con đã chuẩn bị xong, xin ân sư trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phậ: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen hôn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

